

Και σάν παρατήσης τὸν πένθιμο πέπλο
σημαία τοῦ τάφου μου, βάλλτονε, μαύρη.
Κ' ἐγὼ θάνεβῶ κι ἀπ τοῦ χάρου τὸν κόσμο
μιὰ νύχτα, μαζί νὰ τὸν σύρω στὸν ἄδη,
νὰ σβήσω μὲ κείνον, τὰ δάκρια ποὺ χύνω
γιὰ σέ, ποὺ θὰ μ' ἔχεις αἰώνια ξεχάσει,
νὰ δέσω τίς μαύρες πληγές τῆς καρδιάς μου,
ποὺ ἀκόμα ἐκεῖ κάτω, γιὰ σέ τρέμει πάντα.

Ὁ Ἑρμανν Γκρίμ, καθηγητὴς στὸ πανεπιστήμιο τοῦ Βερολίνου, γράφει τ' ἀκόλουθα γιὰ τὸν ποιητὴ μας: «Στὰ ποιήματα τοῦ Πετέφη ἀκούγεται γιὰ πρώτη φορὰ ἡ μελωδία τῆς νέας ἐποχῆς... Ὁ Πετέφη, ὁ Ὅμηρος, ὁ Δάντε, ὁ Σαιξπηρός καὶ ὁ Γκαίτε μοῦ φαίνονται κάποτε σάν ξαναγυρισματα στὴ ζωὴ ἐνὸς καὶ τοῦ ἴδιου ποιητῆ».

DR. HORVÁTH ENDRE

Δέχτορας τῆς νεοελληνικῆς στὸ Πανεπιστήμιο
τῆς Βουδαπέστης.

ΑΠΟ Τ' ΑΜΑΡΤΩΛΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Λιγερές, ὀρθόστηθες, σᾶς βλέπω νὰ περνάτε, σάν ἀδιάφορες καὶ ὄμως τρομαγμένες. Ἀποφεύγετε τοῦ ματιοῦ μου τὸ ζωηρὸ πόθο καὶ χλωμιάζετε ἀπὸ τὸ φόβο. Μὰ ἐγὼ δὲν θὰ ξεπέσω ποιὲ νὰ ἱστορήσω σὲ ἄλλους τὴ γλυκειὰν ὥρα ποὺ χάρηκα τὰ μάτια, τὰ χεῖλια, καὶ τὸ κορμί σας. Οὔτε θὰ βροντοφωνάξω γιὰ τὴν κατάντια τῶν σγουρῶν δόλομαυρῶν μαλλιῶν μου. Ἄσπρισα καὶ ρυτιδώθηκα, γιὰτὶ σὲ γνώρισα γυναίκα, μὰ δὲν θὰ σὲ ἀναθεμετίσω.

Σὲ καμαρώνω ἀκόμα καὶ ὕμνο σοῦ ψέλνω. Περιπάτησε ὑποκριτικὰ καὶ ἄφοβα ἀνάμεσα στὸν κόσμο σου, στὶς πλατιές, στὰ σαλόνια καὶ στὶς ἐκκλησιές. Γιὰ μένα εἶναι χαρὰ καὶ ἱκανοποίηση ν' ἀκούω τοὺς ἀναστεναγμοὺς ἐκείνων ποὺ λυώνουν στὸ πέρασμά σου.

Κι ἀκόμα γι' ἀσφάλειά σου μάθε πὼς χθὲς τὸ βράδυ πέταξα στὸ φλογισμένο τζάκι γράμματα ἐρωτικά, πλεξοῦδες, κάρδα, ξεραμένα λουλούδια, ὅλον τὸν ἀνθὸ τοῦ ἀρραβῶνα καὶ τοῦ μυστικοῦ γάμου.

Τὴν ἁμαρτία σου ἐγὼ ἐχάρηκα καὶ γι' αὐτὸ τὴ θυμιατίζω. Μοῦ

εἶναι ἀδιάφορο ἂν ἄλλοι χιλιοθανμάζουσι τὴν ἠθική σου. Ἐγὼ τὴν εὐλογημένη ἁμαρτία σου ξαίρω καὶ τὴν προστατεύω μὲ τὴ σιωπὴ μου.

ΝΑΥΑΓΙΑ

Κάτω ἀπὸ τοὺς ὑγροὺς θόλους τοῦ παλαιοῦ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου ἔμεναν ἀργὰ τὴν νύχτα μερικοὶ νέοι ἄνθρωποι σπουδασμένοι, μὲ ἀνώτερες δημόσιες θέσεις, ἐπιβλητικοὶ στὴν Πολιτεία καὶ στὸ πλῆθος. Ἐπειτα ἀπὸ τὸ φαγητό τους διάταξαν νὰ τοὺς φέρουν λικέρο, ἔβαναν φωτιὰ στὸ ἀλκόλ, καὶ ἐπὶ λίγο μικρὲς πράσινες φλόγες πλημμυροῦσαν τὰ ποτηράκια.

Οἱ νέοι ἄνθρωποι, πὺ δίκαια καὶ ἀξιόπρεπα ὑπηρετοῦσαν τὸ λαὸ μὲ τ' ἀξιώματά τους, ἀναστέναζαν βαθεῖα καὶ ἐκάπνιζαν ἐπίμονα τὴν ὥρα πὺ ἔμεναν μονάχοι κάτω ἀπὸ τοὺς ὑγροὺς θόλους τοῦ παλαιοῦ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου.

Ἡ εὐτυχία τους εἶτανε ἀλυσοδεμένη στὰ πέλαγα τῶν γυναικῶν. Καθένας εἶχε καὶ τὴν τραγική του τρικυμία καὶ βουτοῦσε ὀλόσωμος καὶ ὀλόψυχος στοὺς ἀφρούς της χωρὶς καὶ νὰ καταποντίζεται. Ἐπὶ τὸ ζεστό λικέρο, ἀναστέναζαν καὶ ἐκάπνιζαν ἐπίμονα.

Ναυάγια τῆς ζωῆς, χωρὶς ἐλπίδα σωσμοῦ, οὔτε καταστροφῆς. Ὁ καπνὸς τῆς μεταμεσονύχτιες ὥρες πλημμυροῦσε τοὺς θόλους τοῦ παλαιοῦ ξενοδοχείου καὶ οἱ πράσινες φλόγες τοῦ λικέρο ἐφώτιζαν τῶν ναυαγισμένων τὰ χλωμὰ καὶ κουρασμένα πρόσωπα. . .

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ἐξήτησες λουλούδια, ἀγάπη μου. Σοῦ στέλνω τὸν ἀνθόκαρπο μὲς ὀλάκαιρης νύχτας. Τὴν ἐπίμονη ἀγρύπνια καὶ τὴ στάχτη τῶν τσιγάρων. Στάχτη οἱ λογισμοὶ καὶ οἱ πόθοι. Καπνὸς τὰ ἐρωτολόγια.

Σ' αὐτὴ τὴν ἀνθοδόχη, γιατί νὰ σοῦ τὸ κρούψω, δὲν ἔπεσε ἀπόψε οὔτε ἓνα δάκρυ. Ποῦ εἶναι ἡ παλαιὰ πηγὴ; Ἐμεινε τὸ φῶς, θαμπὸ καὶ αὐτό, χωρὶς τὸ θεῖο καὶ συγκινητικὸ ἀναβροσμὰ της.

Ἐξήτησες λουλούδια, ἀγάπη μου. Σοῦ στέλνω τὴν πίκρα τῶν νυχτερινῶν ὥρῶν, τὴ σποδὸ κάποιου πὺ κάποιος ἔζησε κοντὰ σου. . .

MIX. A. ΡΟΔΑΣ